

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **K. P.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Hanušem, advokátem, se sídlem Břevnovská 433/12, 169 00 Praha 6, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. ČOI 48754/13/O100/1000/12/13/Hy/Št ze dne 8. 7. 2013, o nesouhlasu Krajského soudu v Praze s postoupením věci Městským soudem v Praze a návrhu na rozhodnutí o místní příslušnosti soudu,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 A 39/2013 **je příslušný** Krajský soud v Praze.

Odůvodnění:

Dne 18. 9. 2013 byla u Městského soudu v Praze podána žaloba, kterou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a Hl. město Praha (sic!) ze dne 26. 3. 2013 č. j. 10/1940/12/34, o uložení pokuty.

Z obsahu podané žaloby je zjevné, že rozhodnutí v prvním stupni vydala Česká obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a Hl. město Praha, se sídlem v Praze. Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 10. 2013 č. j. 3 A 98/2013-43 s odkazem na § 7 odst. 2 větu druhou soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) postoupil věc Krajskému soudu v Praze. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 34/2013-48 ze dne 25. 7. 2013 uvedl, že předmětem správního řízení v projednávané věci je správní delikt, jehož se měl žalobce dopustit v postavení prodávajícího ve své provozovně Textil OC lihovar, Barákova 237, Říčany, tj. ve Středočeském kraji. Podle Městského soudu v Praze správní orgán prvního stupně, tedy Česká obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a Hl. město Praha, byť má sídlo v Praze, vykonával svou působnost na území Středočeského kraje, pročez místně příslušným krajským soudem je podle § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Krajský soud v Praze.

Dne 22. 11. 2012 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání, v němž vyslovil Krajský soud v Praze nesouhlas s postoupením věci. Podle Krajského soudu v Praze je obvodem působnosti správního orgánu prvního stupně současně obvod hl. města Prahy i Středočeský kraj, přičemž tento orgán sídlí v obvodu hl. města Prahy, tj. v obvodu své působnosti. Není tedy naplněna hypotéza § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s., na jehož základě Městský soud v Praze postoupil věc Krajskému soudu v Praze. Krajský soud v Praze svou argumentaci dále podepřel „shodným názorem“ obsaženém v usnesení pátého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012 č. j. Nad 74/2012-35, z něhož citoval: *„[K] řízení o žalobě ... je ... místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je sídlo daného inspektorátu České obchodní inspekce, který rozhodoval v prvním stupni“*. Názor šestého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 126/2012-87 ze dne 10. 1. 2013 označil Krajský soud v Praze za opačný, stejně jako usnesení druhého senátu Nejvyššího správního soudu z 25. 7. 2013 č. j. Nad 34/2013-48, na které se odvolával i Městský soud v Praze. Krajský soud v Praze tedy považuje judikaturu Nejvyššího správního soudu za nejednotnou (posledně zmiňovaná usnesení dle Krajského soudu v Praze představují „zásadní judikatorní obrat“, neboť kritérium stanovení místní příslušnosti doplňují o kritérium místa spáchání správního deliktu, jež zákon nezná) a žádá o její sjednocení ve prospěch jím zastávaného výkladu § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Současně se na předsedu Nejvyššího správního soudu obrátil s podnětem k podání návrhu na zaujetí stanoviska plénem Nejvyššího správního soudu podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 51 odst. 1 jednacího řádu Nejvyššího správního soudu a § 19 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem Krajského soudu v Praze, že při řešení předestřené otázky místní příslušnosti krajských soudů panuje v judikatuře Nejvyššího správního soudu rozpor, jež je třeba překonat.

Městský soud v Praze postupoval v souladu s dnes již dvěma usneseními Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 126/2012-87 a č. j. Nad 34/2013-48, v nichž Nejvyšší správní soud v situaci správní žaloby proti rozhodnutí žalované o správním deliktu, o němž v prvním stupni rozhodoval příslušný inspektorát žalované zahrnující obvody dvou krajů, rozhodl tak, že v tomto případě se uplatní fikce § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Podle těchto usnesení je tedy místně příslušným krajský soud, v jehož obvodu se nachází nikoli skutečné, nýbrž fiktivní sídlo správního orgánu prvního stupně, určené podle § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Jinak řečeno, příslušným je krajský soud, v jehož obvodu byla působnost správního orgánu prvního stupně realizována, tzn. v jehož obvodu došlo ke spáchání správního deliktu.

S těmito usneseními šestého a druhého senátu Nejvyššího správního soudu není v rozporu ani usnesení pátého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 74/2012-35. V tomto případě Nejvyšší správní soud neposuzoval shodnou situaci, kdy byl správní delikt spáchán na území Středočeského kraje v obvodu inspektorátu, jenž sídlí v Praze a jenž svou působnost vykonává pro obvody hl. města Prahy a Středočeského kraje. V daném případě v prvním stupni rozhodoval inspektorát žalované vykonávající svou působnost pro obvody Královéhradeckého kraje a Pardubického kraje a spor o místní příslušnost mezi Městským soudem v Praze a Krajským soudem v Hradci Králové byl tehdy veden o to, zda je královéhradecký a pardubický inspektorát pouhou organizační

součástí České obchodní inspekce se sídlem v Praze, anebo jde o správní orgány prvního a druhého stupně. Nejvyšší správní soud v dané věci tedy aplikoval nikoli druhou, nýbrž první větu § 7 odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že místně příslušným není Městský soud v Praze, v jehož obvodu sídlí ústřední inspektorát žalované, nýbrž Krajský soud v Hradci Králové, v jehož obvodu je sídlo příslušného inspektorátu, jenž je správním orgánem prvního stupně, který ve věci rozhodoval. Jinak řečeno, otázka obvodu tohoto správního orgánu prvního stupně nebyla tehdy vůbec řešena, naopak předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu se stala otázka organizace a vnitřní struktury žalované, zda je příslušný inspektorát správním orgánem prvního stupně či nikoli. Krom toho, citace z usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 74/2012-35, jak ji převzal Krajský soud v Praze, se v citovaném usnesení vůbec nenachází. Jde toliko o tzv. právní větu, tzn. o anotaci rozhodnutí, z níž nelze dovozovat právní názor soudu a už vůbec nelze o domnělý rozpor s právní větou opírat postup podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Citovanou právní větu je tak nutno brát s rezervou v kontextu právní otázky, již pátý senát Nejvyššího správního soudu tehdy řešil.

Je tedy zřejmé, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu rozporná není. Za této situace platí, co již konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení svého druhého senátu č. j. Nad 34/2013-48: „*V daném – značně atypickém – případě, kdy má správní orgán I. stupně územní působnost současně pro oba kraje (resp. územně samosprávné celky), je ... výklad, podle něhož rozhodujícím kritériem pro určení místní příslušnosti soudu je to, kde je působnost tohoto správního orgánu realizována, z hlediska citované zákonné úpravy určitě možný, argumentačně udržitelný a racionální.*“. Za možný, argumentačně udržitelný a racionální by bylo lze označit též výklad Krajského soudu v Praze, avšak v situaci, kdy šestý senát Nejvyššího správního soudu, byť v jiném složení, své stanovisko k řešení otázky místní příslušnosti v tomto specifickém případě již dříve zaujal, byv posléze následován i druhým senátem Nejvyššího správního soudu, nevidí šestý senát Nejvyššího správního soudu důvod se od svého stanoviska odchýlovat a vyvolávat cestou aktivace rozšířeného senátu proceduru změny svého právního názoru.

Za situace, kdy příslušný inspektorát České obchodní inspekce působí ve dvou krajích (Středočeském kraji a hlavním městě Praze), má sídlo v jednom z nich (v Praze) a správní delikt byl spáchán ve Středočeském kraji, jsou naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s., podle něhož má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Místně příslušným soudem k projednání věci je proto Krajský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému rozhodl o nesouhlasu Krajského soudu v Praze tak, že soudem místně příslušným k projednání věci je Krajský soud v Praze (§ 7 odst. 5 věta druhá s. ř. s.). Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány (§ 7 odst. 5 věta třetí s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu